

ΜΑΡΗΔΕΣ

Το κείμενο είναι από το βιβλίο του Αθανάσιου Γουρίδη ['Διδυμότειχο μια άγνωστη πρωτεύουσα'](#)

Το Διδυμότειχο και η επαρχία του κατά τις αρχές του 17ου αιώνα: Η δημογραφική ανάκαμψη των αστικών κέντρων της αυτοκρατορίας επέρχεται κατά τα τέλη του 16ου και τις αρχές του 17ου αιώνα και παραδόξως συνοδεύει τις πρώτες απτές εκδηλώσεις της παρακμής του οθωμανικού κράτους. Κατά την περίοδο αυτή η Θράκη γίνεται πόλος έλξης ελληνικών και όχι μόνο, πληθυσμών από τη νότια Βαλκανική. Τότε πιθανότατα δημιουργούνται κάποια από τα ελληνικά χωριά της περιοχής και επανοικίζονται ή ενισχύονται τα περισσότερα, ήδη υφιστάμενα, με ελληνικούς πληθυσμούς, κάποια με την επανάκαμψή τους από περιοχές στις οποίες είχαν καταφύγει, με την ενθάρρυνση πλέον της Υψηλής Πύλης.

Οι πεδινόι οικισμοί της Θράκης δέχονται πλέον συμπαγείς ελληνικούς πληθυσμούς από την Πελοπόννησο, τη Θεσσαλία, την Ήπειρο, αλλά και τη Μακεδονία, όπως και άλλους χριστιανικούς πληθυσμούς, προερχόμενους κυρίως από Αλβανία, Σερβία, Βουλγαρία και Ουγγαρία. Ο Γ.Λαμπουσιάδης, υπεύθυνος για την ονοματοποιία των οικισμών μετά την απελευθέρωση της Θράκης στα 1920, δημοσίευσε έναν κατάλογο με τις υποτιθέμενες καταγωγές των «πέριξ του Διδυμοτείχου χωρίων» τα οποία δεν γνωρίζουμε πότε δημιουργήθηκαν, αλλά πολλά από αυτά ήδη συναντώνται σε [γραπτές πηγές του 15^{ου}](#)

και του 16ου αιώνα. Παρακάτω παρατίθενται αυτές οι ονομασίες, όπως τις βρήκαμε στο παλιό Ταχυδρομικό Ευρετήριο, μαζί με τα σημερινά ονόματα όσων από τα χωριά της περιοχής βρίσκονται δυτικά του ποταμού Έβρου.

«Α' ομάς 12 χωρίων εκ Πελοποννήσου»: Κουρουτζή (Κιοϊ) (Καρωτή), Καδηκιοϊ(Μάνη), Τσο(μ)πανλή (Ποιμενικό), Κιζιλτζικ-κιοϊ (Σκουρτοχώρι ή Σκούρτι), Κουλακλή (Αμπελάκια), Παζαρλή (Παταγή), (Τσεσμέ ή Τσεσνέ) Καράμπουναρ (Βρυσικά), Ακμπουναρ (Ασπρονέρι), Κιρέτσκιοϊ ή Κιρέτς Αρναούτ-κιοϊ (Ασβεστάδες), Τσιαουσλή (Κυανή, το μόνο μικτό χωριό, καθώς ς τα άλλα ήταν αμιγή ελληνικά, τουλάχιστον κατά τον 19^ο αιώνα), Ιντζέ (Κουφόβουνο). Πρόκειται κυρίως για τα γειτονικά στο Διδυμότειχο χωριά του Ερυθροποτάμου, τα οποία είχαν αποκτήσει την προσωνομία Καπετανλάρ, δηλαδή «Καπεταναίοι».

«Β' ομάς 11 χωρίων εξ Ηπείρου»:

Πραγγί (παλιό Μπρανκί), Αρναούτκιοϊ ή Ταστσι ή Τασ-Αρναούτ (Πετράδες), Κουλελή-Βουργάς (Πύθιο), Κωστή, Ζαλουφάκι, Ψαθάδες, Καπουτζή (Θυρέα), Μάνδρα, Σαλτικιοϊ (Λάβαρα), Καρά-Μπειλή (Αμόριο), Σοφουλού (Σουφλί), δηλαδή τα παρέβρια χωριά .

«Γ' ομάς 7 χωρίων εκ Μακεδονίας»:

Τσαλίκιοϊ (Παλιούρι), Τοκμάκ(κιοϊ) (Μεταξάδες), Τιλκίκιοϊ (Α-λεποχώρι), Τζαμπάζ (Δόξα), Καρλή (Χιονάδες), Εβλεδίν ή Εμλεντίν (Λάδη), Μπουλγάρκιοϊ (Ελληνοχώρι) και επιπλέον

Μάρηδες

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator

Δευτέρα, 06 Οκτώβριος 2008 20:10 - Τελευταία Ενημέρωση Τρίτη, 02 Μάρτιος 2010 09:18

κατά το Δ.Μανάκα Δο(υ)γαντζή (Δοξιπάρα) και Καμπαϊκ (Χανδράς), χωριά κυρίως επί του Ερυθροποτάμου, στην περιοχή Μεταξάδων.

Είναι σαφές ότι αυτή η απόδοση των οικισμών σε περιοχές προέλευσης δεν είναι απόλυτη ούτε επαρκώς τεκμηριωμένη. Επίσης, οι περισσότεροι από τους οικισμούς προϋφίστανται του 16ου αιώνα, παρά δημιουργούνται κατά τις μετακινήσεις του β' μισού του αιώνα αυτού. Επομένως η πηγή αναφέρε-ται κυρίως ως ενδεικτική κάποιων πιθανών συγγενειών.

Τα ελληνικά τοπωνύμια στο χώρο της Δυτικής Θράκης κατά την περίοδο είναι ελάχιστα, αφού η τουρκική κατοχή τόσων αιώνων έδωσε στην πλειοψηφία τους αντίστοιχα ονόματα στους οικισμούς, παλαιούς και νέους. Εντούτοις, σε χωριά τα οποία κατόρθωσαν να διατηρήσουν έναν ελληνικό χαρα-κτήρα αποκτήθηκαν νέα ή κυρίως διατηρήθηκαν παλαιά ελληνικά τοπωνύμια, παράλληλα με τα τουρ-κικά. Τέτοια χωριά είναι η Κορνοφωλιά, η Δαδιά, το Κουφόβουνο, οι Πετράδες και η Μάνδρα.

Στην ίδια την πόλη του Διδυμοτείχου από τις αρχές του 17ου αιώνα το μη μουσουλμανικό στοιχείο ενισχύει βαθμιαία τη θέση του και επεκτείνεται πολεοδομικά, ενώ παράλληλα παρατηρείται αύξηση